

Budova pekla

Zrovna jsem se vzbudil, když zahoukala siréna. Znamenalo to, že se musím převléct a okamžitě naskočit do hasičského vozu. Byl jsem připraven a už jsem naskočil. Nasadil jsem si na hlavu helmu a přemýšlel o požáru. Bude velký nebo malý, říkal jsem si v duchu. Za dvě minuty jsme přijeli na místo. Požár byl velmi rozlehlý. Sebral jsem hadici a pomalu utíkal k ohnivým plamenům. Stál jsem před domem a jako obvykle hasil, ale něco mi říkalo, že mám vejít. Nechtěl jsem jít dovnitř, ale nohy mě neposlechly. A už jsem stál v ohni. Všude okolo plameny. Ohnivé plameny. Jenom plameny. Ale něco se hnulo! Viděl jsem v zadu žáru nějakou postavu. Sebral jsem sílu a odvalu a běžel jsem za ní. Za zády dopadaly na žhnoucí zem prkna a já jsem si za běhu uvědomil, že jsem v hořícím vězení. Nic jsem ale dělat nemohl, tak jsem běžel za tou postavou. Ze zadu byli vidět malé růžky, řekl jsem si, že je to nějaký klam, ale viděl jsem to úplně přesně a nikdy jsem problémy s viděním neměl. Běžel jsem dál hořícím domem. Vzduch pomalu docházel a já ho v těchto chvílích potřeboval nejvíce. Když jsem doběhl na konec budovy, skočil na mě ze strany čert! Chytl mě za vlasy a točil se mnou jako s lasem. Potom mě odhodil na zem, ale zvedl mě za nohu a přivázel vzhůru nohami. Poté mě svlékl, dal si do ruky nůž a začal si zpívat. Rozhoupal mě a zavolal další čerty. Všichni si stouply do fronty a začaly po mě házet nože. Všichni se trefily. Pak do mě ty nože znovu napíchaly a opekly jako buřta. Zabalily mě do pytle plného klacků a hodily tam i jeden klacek s ohněm. Nechaly mě tam smažit půl dne a pak mojí mrtvolu hodily před stále hořící dům. A tak jsem zemřel

Třeboň 2008, Aneta Karpíšková (*1997)